

Китоби Юил ва Калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтуми — Рақами ҳафт

Jeff Pippenger

2025-12-09

Рақами ҳафт

Дар чанд мақолаи нахустин мо он порчаро аз «Орзуи асрҳо» дохил карда будем, ки дар он сухан дар бораи он меравад, ки Масеҳ масали тоқзорро ба яҳудиёни муноқишапеша пешкаш намуд. Масали суруди тоқзор ҳамчунин суруди Мусо ва Барра мебошад, ки яксаду чилу чор ҳазор онро месароянд; ва илҳом ба мо хабар медиҳад, ки «суруд» дар нубувват рамзи «таҷриба» аст. Яксаду чилу чор ҳазор ба ҳар кучое ки Барра биравад, аз паи Ӯ мераванд; бинобар ин онҳо аз ҳамон таҷрибае хоҳанд гузашт, ки Масеҳ ва Мусо аз он гузаштанд. Масеҳ, ҳамчун омегаи таърихи нубуввати Исроили қадим, ва Мусо, алфаи таърихи нубуввати Исроили қадим, ҳар ду дар давраҳои мувозӣ зиндагӣ карданд, вақте ки қавми аҳди пешин канор гузошта мешуд ва қавми аҳди нав интиҳоб мегардид. Яксаду чилу чор ҳазор суруди Мусо ва Барраро месароянд, зеро таърихеро таҷриба мекунанд, ки дар он қавми аҳди пешин канор гузошта мешавад, дар ҳоле ки Худованд бо қавми ниҳии аҳди Худ аҳд мебандад.

Аз лиҳози нубувватӣ, ҳангоме ки Масеҳ ин масалро баён мекард, он бо он мувофиқат дорад, ки Петрус дар Панतिकост ба яҳудиёни ҷидолкунанда мурочиат менамуд. Дар бӯҳрони ниҳой, Исо ҳангоми баён кардани масал ба яҳудиёни ҷидолкунанда, намояндаи онҳост, ки суруди тоқзорро ба мастони Эфроим месароянд. Петрус дар Панतिकост ҳамон сурудро пешкаш мекунад, танҳо ӯ онро бо лаҳни Юил месарояд. Суруди тоқзор суруди қавми аҳди пешин аст, ки дар ҳамон замоне ки қавми аҳди нав ба Худованд ба никоҳ дароварда мешаванд, талоқ дода мешаванд. Бокирагоне, ки ноумед шуданд ва ба замони таъхир даромаданд, мунтазири никоҳ буданд, ва иҷрои комили он ин хоҳад буд, ки онҳо мунтазири муҳр задани яксаду чилу чаҳор ҳазор ҳастанд.

Китоби Юил бо боби аввали худ оғоз меёбад, ки чӣ гуна тоқзори Худо аз ҷониби майнӯшон ва нӯшандагони шароби қавӣ вайрон гардидааст, онҳое ки «шароби тоза» аз даҳонашон бурида шудааст. Ҳамин ки Исо яҳудиёро оғох кард, ки подшоҳии онҳо аз онҳо гирифта шуда, ба гурӯҳе аз тоқбонон дода хоҳад шуд, ки меваҳои ҳақиқии тоқзорро ба бор хоҳанд овард, Исо равиши суханро дигар кард ва ба санги гӯшаи маъбад ишора намуд, ки як сӯ гузошта шуда буд, вале муқаррар гардида буд, ки санги тоҷи бино гардад. Оғоз дар анҷом тақрор мешуд, ва ҳангоме ки ин ҳақиқат баён мегардад, он ҳамчун «аҷоиб» тасвир мешавад.

«Қоидаи зикри аввал» дар Каломи Худо ба мо мефаҳмонад, ки азбаски Юил нахуст ба вайрон шудани тоқзор мурочиат мекунад, ҳамин нукта меҳвари асосии шаҳодати ӯст. Юил танҳо нест, зеро ҳар як пайғамбари бузург шаҳодати худро бо баррасии гуноҳҳо ва ҳолати гумгаштаи Исроил оғоз менамояд.

Дар Ишаё боби бисту ҳашт «мардони истехзокунандае, ки» бар «Ерусалим» «ҳукм меронанд», ҳамчун «майзадагони Эфроим» ва ҳамчун «тоҷи такаббур» тасвир шудаанд. «Тоҷ» роҳбариро ифода мекунад ва «такаббур» хислати шайтонӣро ифода мекунад.

Мастон дар муқобили бақия («боқимонда») қарор дода шудаанд, ки «тоҷи» ҷалоли Худо мегарданд; зеро дар вақти борони охирин, Худованд «салтанати ҷалоли» Худо барпо мекунад, чунон ки инро барпо кардани «салтанати ғайз»-и Ё бар салиб пешакӣ рамзӣ нишон дода буд. Салтанати ғайз бар салиб салтанати ҷалолиро дар қонуни якшанбе пешакӣ ифода мекунад.

Борони охир аз 9/11 оғоз ёфт, вақте ки мӯҳригузори саду чилу ҳафто ҳазор ва довариин зиндагон низ оғоз гардид. Дар вақти мӯҳригузори рехтани Рӯҳулқудс аз 9/11 оғоз шуд, чунон ки Исо чанд қатра дамид. Он таҳкурси аст, ва рехтани Рӯҳулқудс дар вақти Фарёди Нимаҷаб санги тоҷ мебошад. «Аҷоиб» рамзи давраи рехтани рӯҳ аз «9/11 то қонуни якшанбе» аст.

Рамзбандии мувоҷи, вале баръакси «тоҷ», ки роҳбариро ифода мекунад, дар нақли Ишаё боби бисту ҳашт баён шудааст, он ҷо ки майзадагоне, ки бар Ерусалим ҳукм меронанд, қанор гузошта мешаванд ва роҳбарии қалисои Худо ба бақия дода мешавад. Ин масали тоқзорро тасвир мекунад. Тоҷи майзада бардошта мешавад ва сипас яқсаду чилу ҳафто ҳазор ҳамагон тоҷ мегарданд, ки Малакути Масеҳро ифода мекунад. Ишаё ҳамагон ҳақиқатро дар боби бисту ду низ таълим медиҳад, вақте ки Шебно ба кишвари дуре партофта мешавад ва Ёлқим ҷои ӯро мегирад. Ҳақ майзадагони Эфроим бошанд, ҳақ Шебно дар боби бисту ду, ҳақ дуи онҳо рамзи онанд, ки роҳбарии қавми аҳди собиқи Худо қанор гузошта мешавад.

Зақариё Вуруди зафармандонаро, ки ҳамчуноин Нидои нисфи шаб аст, муайян мекунад, ва оятҳои баъдӣ бо Ишаё мувофиқат намуда, қавми Худоро ҳамчун тоҷ муайян месозанд.

Эй духтари Сион, бағоят шод бош; эй духтари Ерусалим, нидо зан: инак, Подшоҳи ту назди ту меояд; Ё одил аст ва наҷот дорад; фурутан аст ва бар ҳаре савор аст, бар қурраи ҳақ. Ва Ман аробаро аз Эфроим ва аспро аз Ерусалим набуд ҳамагон қард, ва қамони қанғи нест қарда ҳақд шуд; ва Ё ба ҳақҳо сулҳро эълон ҳақд қард; ва салтанати Ё аз баҳр то баҳр, ва аз дарё то қанорҳои замин ҳақд буд.

Барои ту низ, ба ҳуни аҳди ту, Ман асирони туро аз ҳақе ки дар он об нест, берун фиристодам.

Ба қалъаи мустаҳкам баргардед, эй асирони умед; имрӯз низ Ман эълон менамоем, ки ба ту дучанд ҳамагон дод; вақте ки Яхудоро барои Худ ҳама қунам, қамонро бо Эфроим пур созам, ва писарони туро, эй Сион, бар зидди писарони ту, эй Юнон, барангезам, ва туро мисли шамшери марди қудратманд гардонам.

Ва Худованд бар онҳо зоҳир ҳақд шуд, ва тири Ё мисли барқ берун ҳақд рафт; ва Худованд Худо қарнай ҳақд дамид, ва бо гирдобҳои қануб ҳақд рафт. Худованди лашқарҳо онҳоро ҳимоят ҳақд қард; ва онҳо ҳақдн ҳурд ва бо санғҳои фалаҳмон зер ҳақдн қард; ва ҳақдн нӯшид, ва мисли он ки аз шароб бошад, ғавғо ҳақдн қард; ва

мисли косаҳо ва монанди гӯшаҳои қурбонгоҳ пур хоҳанд шуд. Ва Худованд Худои онҳо онҳоро дар он рӯз, чун рамаи қавми Худ, наҷот хоҳад дод; зеро онҳо чун сангҳои тоҷ хоҳанд буд, ки бар замини Ё мисли парчам баланд бардошта шудаанд. Зеро некуии Ё чӣ қадар бузург аст, ва ҷамоли Ё чӣ қадар бузург! Ғалла ҷавонро шод хоҳад гардонд, ва майи нав духтаронро. Закарё 9:9–17.

Ояти ёздаҳум (9/11) мегӯяд: «Ва низ барои ту, ба хуни аҳди ту, асирони туро аз ҷоҳе ки дар он об нест, берун фиристодам». Масеҳ аҳдро бо бисёрон барои як ҳафта устувор гардонид, ва он ҳафта аз таъмиди Ё оғоз ёфт. Дар тӯли сеюним сол Масеҳ миёни одамон роҳ мерафт, ва дар давраи анҷомбахши он сеюним сол Масеҳ пешгӯии Закарёро ба ҷо овард, ки вуруди зафармандонаи Масеҳро ба Ерусалим муайян мекард. Нидои Нисфи Шаб давраеро оғоз намуд, ки ба марг, дафн ва эҳёи Масеҳ оварда расонд. Таъмиди Масеҳ намояндаи марг, дафн ва эҳёи Ёст, бинобар ин оғоз ва анҷоми давраи сеюнимсола яксон мебошанд.

Таъмиди Масеҳ рамзи 9/11 аст, ва 9/11 оғози давраеро нишон медиҳад, ки дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад. Дар 9/11 борони охири ба пошидан оғоз кард, ва дар қонуни якшанбе он бе андоза рехта мешавад, чунон ки инро амали Масеҳ нишон медиҳад, ки Ё бар шогирдон пеш аз рехтани пурраи он дар Панतिकост чанд қатра борон дамид.

Закарё 9:11 бо 9/11, инчунин бо Нидои Нимашаб, ки ба қонуни якшанбе мебарад, мувофиқат мекунад. Дар 9/11 паёми Лоудикия ҳамчун ҳақиқати ҳозира расид, чунон ки дар солҳои 1856 ва 1888 низ расида буд. Паёми Лоудикия ба мардуме дода мешавад, ки намедонанд мурдаанд. Онҳо дар «ҷоҳе» ҳастанд, ки дар он паёми борони охири нест, зеро ҷоҳи онҳо об надорад. Агар Лоудикия танҳо ба кӯфтани дилҳояшон посух диҳад, Худованд онҳоро аз ҷоҳ берун хоҳад овард, зеро то баста шудани муҳлати имтиҳон дар қонуни якшанбе онҳо «асирони умед» мебошанд.

Дар бораи ту низ, ба хуни аҳди ту, Ман асирони туро аз ҷоҳе ки дар он об нест, берун фиристодам. Ба қалъаи мустаҳкам бозгардед, эй асирони умед; имрӯз низ эълон менамоям, ки дучанд ба ту подош хоҳам дод. Закарё 9:11, 12.

9/11 паёмеро, ки дар соли 1989 расида буд, қувват бахшид. Он паём — паёми фариштаи сеюм аст, аммо дар сохтор ва истилоҳоти ҳаракати ислоҳотии миллерӣ, соли 1989 расидани фариштаи аввалро нишон дод. Паёми фариштаи аввал 11 августи соли 1840 бо иҷро шудани як пешгӯӣ дар бораи Ислон қувват гирифт, ва он нишон медиҳад, ки расидани фариштаи сеюм дар соли 1989 низ бо иҷро шудани як пешгӯӣ дар бораи Ислон қувват хоҳад гирифт.

Вақте ки пешгӯии Ислон 11 августи соли 1840 тасдиқ гардид, фариштаи Ваҳй боби даҳ нозил шуд; ба ин васила нузули фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳро дар 9/11 ба таври рамзӣ таҷассум намуд. Қувватёбии фариштаи аввал дар соли 1840 ва қувватёбии фариштаи дувум дар соли 1844 ҳар ду қувватёбии фариштаи сеюмро дар 9/11 ба таври рамзӣ ифода мекунад. 18 июли соли 2020 расидани фариштаи дувум буд, чунон ки онро ноумедии аввали миллериён дар 19 апрели соли 1844 ба таври рамзӣ нишон дода буд. Таърихҳои ҳар ду қувватёбӣ — ҳам фариштаи аввал ва ҳам фариштаи дувуми таърихи миллерӣ, ва инчунин таърихи қувватёбии фариштаи сеюм дар 9/11 — барои қувватёбии паёми Нидои Нимашаб,

ки дар моҳи июли соли 2023 расид, шоҳидӣ медиҳанд.

Давраи мӯҳргузорӣ аз 9/11 оғоз ёфта, бо қонуни якшанбе анҷом меёбад. Он аз он оғоз меёбад, ки Масеҳ чанд қатра аз борони охирро медамад, ва бо забонҳои оташ, ки паёмро ба ҷаҳон дар Панतिकост мерасонанд, анҷом меёбад. Петрус Пантикостро ҳамчун иҷрошавии Юил муайян намуд. Азбаски воқеият чунин аст, ин собит месозад, ки дамидани Масеҳ низ иҷрошавии Юил буд, зеро мавсими Панतिकост оғоз ва анҷоми муайяне дорад, ки нишон медиҳад алфа ҳамчунин омега мебошад. Дар рӯзи эҳёи Масеҳ қурбонии навбари ҷав бароварда шуд, ва панҷох рӯз баъд, дар Панतिकост, қурбонии навбари гандум боло бардошта шуд. 9/11 намунаи фарёди нисфишабест, ки каме пеш аз қонуни якшанбе мерасад ва ба он роҳ мебарад. Иҷрошавии комили тасвири Закарё 9:9 дар бораи Фарёди Нисфишабӣ баъд аз июли 2023 мебошад.

Эй духтари Сион, бисёр шодмонӣ намо; эй духтари Уршалим, нидо зан: инак, Подшоҳи ту назди ту меояд: Ў одил аст, ва наҷот дорад; фурутан аст, ва бар харе савор аст, ва бар курраи хари модина. Закарё 9:9.

Пас Закариё бо рамзофаринии Ишаё дар бораи он ки қавми Худо тоҷ мебошанд, мувофиқат мекунад, аммо ӯ меафзояд, ки тоҷ ҳамчунин парчам аст, он ҷо ки навиштааст: «зеро онҳо мисли сангҳои тоҷ хоҳанд буд, ки ҳамчун парчаме бар замини Ў барафрошта шудаанд», ва Закариё боз ҳам шодиро, ки ба рамзҳои «ғалла» ва «шароби нав»-и Юил вобаста аст, инъикос намуда, мегӯяд: «ғалла ҷавонро шодмон хоҳад сохт, ва шароби нав канизонро». Хангоме ки мо навиштаи бораи мастони Эфроимро дар боби бисту ҳаштум баррасӣ мекунем, тавачҷуҳ намоед, ки ин ҳамон боби Китоби Муқаддас аст, ки «оромӣ ва тароват»-ро муайян месозад. Ин яке аз порчаҳои асосӣ дар Навиштаҳо дар бораи борони охирзамонӣ аст, бинобар ин, ин мастони Эфроим бояд ҳамон мастоне бошанд, ки Юил дар бораи онҳо сухан мегӯяд.

Вой бар тоҷи такаббуро, бар мастони Эфроим, ки ҷамоли пуршукӯҳи онҳо чун гули пажмурдаест, ки бар сари водии серҳосили касонест, ки аз шароб мағлуб гардидаанд! Инак, Худованд як тавоноу қавӣ дорад, ки мисли тӯфони жола ва боди ҳалокатовар, мисли сели обҳои зӯровари лабрес, онро бо даст бар замин хоҳад афканд. Тоҷи такаббур, яъне мастони Эфроим, зеро поҳи поймол хоҳад шуд; ва он ҷамоли пуршукӯҳ, ки бар сари водии серҳосил аст, чун гули пажмурда хоҳад буд, ва мисли меваи барвақтӣ пеш аз тобистон, ки ҳар кӣ онро бубинад, ҳанӯз дар дасташ бошад, фуру мебарад. Дар он рӯз Худованди лашкарҳо барои бақияи қавми Худ тоҷи ҷалол ва афсари зебӣ хоҳад буд, ва барои он касе ки бар курсии доварӣ менишинад, рӯҳи адолат, ва барои онҳое ки ҷангро то назди дарвоза бозмегардонанд, қувват. Аммо инҳо низ аз шароб гумроҳ шудаанд, ва аз арақ аз роҳ берун рафтаанд; коҳин ва набӣ аз арақ гумроҳ шудаанд, аз шароб фуру рафтаанд, аз арақ аз роҳ берун шудаанд; дар рӯйи гумроҳ мешаванд, дар доварӣ меланганд. Зеро ҳамаи суфраҳо аз қай ва палидӣ пур шудаанд, ба тавре ки ҳеҷ ҷойе пок нест. ...

Дар ҳайрат бимонед ва тааҷҷуб кунед; фарёд бароред ва нола кунед: онҳо мастанд, вале на аз шароб; онҳо меланганд, вале на аз арақ. Зеро Худованд бар шумо рӯҳи ҳоби

амикро рехтааст, ва чашмони шуморо пӯшидааст: анбиё ва сарварони шуморо, яъне бинандагонро, Ё пӯшонидааст. Ва тамоми рӯё барои шумо мисли суханони китоби мӯхршуда гардидааст, ки онро ба шахси донишманд дода, мегӯянд: «Илтимос, инро бихон». Ва ӯ мегӯяд: «Наметавонам, зеро он мӯхр шудааст». Ва китобро ба касе ки дониш надорад, дода, мегӯянд: «Илтимос, инро бихон». Ва ӯ мегӯяд: «Ман дониш надорам».

Аз ин рӯ Худованд гуфт: «Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ Маро иззат медиҳанд, аммо дили худро аз Ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман аз рӯи аҳкоми одамон омӯхта шудааст, бинобар ин, инак, Ман боз дар миёни ин қавм кори аҷиб ба амал хоҳам овард, яъне кори аҷиб ва шигифтоваре; зеро ҳикмати ҳокимони онҳо нобуд хоҳад шуд, ва фаҳмиши хирадмандони онҳо пинҳон хоҳад монд. Вой бар ҳоли онҳое ки маслиҳати худро аз Худованд дар умқи нихон пинҳон кардан мецоҳанд, ва аъмоли онҳо дар торикӣ аст, ва мегӯянд: “Кист, ки моро бинад? ва кист, ки моро бишносад?” Албатта, вожгун сохтани шумо ҳамчун гили кулол ҳисоб карда хоҳад шуд; зеро оё офарида дар бораи офарандаи худ хоҳад гуфт: “Ё маро наофарид”? ё чизе ки шакл дода шудааст, дар бораи шаклдиҳандаи худ хоҳад гуфт: “Ё фаҳмиш надошт”?» Ишаё 28:1–8; 29:9–16.

Худованд дар миёни мастони Эфроим «кори аҷиб» ба амал хоҳад овард, ҳангоме ки ҳикмат ва фаҳми онҳоро барҳам медиҳад,—айнан ҳамон ду унсуре, ки ба дарки афзоиши дониш вобастаанд, вақте ки паёми нубувватӣ мӯхркушода мегардад. Ҳикматмандонанд, ки мефаҳманд. Қисме аз «кори аҷиб» аз он иборат аст, ки он донишero, ки Шери қабилаи Яхудо мӯхркушой мекунад, аз зехни мастони Эфроим дур месозад. Ҷудои ҳикматмандон ва шарирон бахше аз «кори аҷиб»-и Худованд аст. Ин аст Инчили ҷовидонӣ. Пас аз он ки Масех яҳудиёни бахсҷӯро ба воситаи масали тоқзор роҳнамоӣ кард ва ба ин васила онҳоро дар дом андохт, то ҳукми худро бар худ эълон кунанд, Ё саволе аз Забур 118 пурсид:

Санге ки бинокорон рад карданд, санги сари кунҷ шуд. Ин аз ҷониби Худованд аст; дар назари мо аҷиб аст. Ин ҳамон рӯзест, ки Худованд офаридааст; дар он шодӣ хоҳем кард ва хурсанд хоҳем шуд. Забур 118:22–24.

Худованд бояд бар мастони Эфроим «кори аҷиб ва мӯъҷизае» ба анҷом расонад, ва он дар бар мегирад, ки қобилияти шинохтани ҳақиқат аз онҳо гирифта шавад. «Санги сари кунҷ» дар назари онҳое ки «шароби нави» Юилро доранд, аҷиб аст.

Шаробнӯшон наметавонанд китоберо, ки мӯхр зада шудааст, бихонанд — хоҳ роҳбарияте бошанд, ки ҳамчун «донишманд» тасвир шудааст, хоҳ оммаи мӯъминон, ки бо «бедониш» ифода гардидааст. Барои шаробнӯшон ғайриимкон аст, ки шаҳодати нубувватиин Навиштаҳоро, ки ҳамчун «китоби мӯхрзада» муаррифӣ шудааст, дуруст дарк намоянд. Шаробнӯшон ҳамчунин ду бор ҳамчун касоне муайян карда мешаванд, ки «аз роҳ берун шудаанд». Бори дигар ин дар Ишаё бисту ҳашт — гузари барҷастаи Навиштаҳо дар бораи борони охир — сабт шудааст, ки дар он ҷо Ишаё «оромӣ ва тароват»-ро муайян месозад, ки шаробнӯшон намехостанд онро бишнаванд. «Оромӣ ва тароват» паёмест, зеро онро метавон шунид.

Он мастӣ мастанро аз «роҳҳои қадимии» Ирмиё берун кардааст, ки ҳамон «роҳест», то дар он роҳ раванд ва борони охиринро, ки Ирмиё онро ҳамчун «оромӣ» тасвир мекунад, биёбанд. Рад кардани паёми борони охирин аз ҷониби мастони Эфроим мавзӯи мушаххаси Каломи Худост. Онҳо мастанд, зеро аз бозгашт ба таърихи бунёдӣ, ки нақшаи намунавии таърихи саду чилу чор ҳазорро фароҳам меоварад, яъне таърихи борони охиринро, сарпечӣ карданд.

«Кори аҷиб», ки бар мастони Эфроим ба анҷом мерасад, дар вақти фурӯрезиши борони охирин рӯй медиҳад. Дар давраи борони охирин паёми озмоишӣ ду гурӯҳи парастандагонро ба вучуд меоварад, ки онҳоро «шаробе», ки аз он менӯшанд, тасвир мекунад. Шарирон рад кардаанд, ки татбиқи пешгӯёнаи худро бар хатҳои таърихи муқаддас бино намоянд, ва онҳое ки усули «хат бар хат»-и Ишаъё бисту ҳаштро ба кор мебаранд, аз «шароби нав» баҳра мегиранд. Мастии шарирон дар нотаҳои онҳо ба фаҳмидани нубувват зоҳир мегардад, ва ҳолати кӯрии онҳо аз нохоҳамӣ ба бозгашт ба роҳҳои қадимии бунёдӣ ба вучуд омадааст. Исо яҳудиёни баҳсчӯро мазаммат намуда, пурсид, ки оё онҳо ҳаргиз дар бораи он санге нахондаанд, ки рад мешавад ва саркунҷи биноро мегардад.

Санге, ки сари кунҷ мешавад, ифода мекунад, ки ҳақиқати нубувватие, ки бунёд ё санги кунҷ аст, дар санги қулла тақрор мегардад. Санги алфа ҳамчунин санги омега аст. Принципи аслии нубувватӣ, ки методологияи «сатр бар сатр»-ро барқарор мекунад ва устувор нигоҳ медорад, (ки он методологияи борони охир аст), ин аст, ки оғози як чиз анҷоми ҳамон чизро тасвир мекунад. Принципи аслии нубувватӣ дар ҳаракати миллерӣ принципи «як рӯз ба ивази як сол» буд, ки вақте фариштаи Ваҳй 10 нузул кард, тасдиқ гардид. Принципи аслии нубувватӣ дар ҳаракати яксаду чилу чаҳор ҳазор он аст, ки оғоз анҷомро тасвир мекунад, ки вақте фариштаи Ваҳй 18 нузул кард, тасдиқ гардид.

Каломи нубувватии Худо дар шарҳи омилҳое, ки ба борони охир алоқаманданд, бисёр муфассал аст. Яке аз он воқеиятҳо ин аст, ки мастони Эфроим қодир нестанд борони охирро бишносанд, ва ин ба воситаи яҳудиёне тимсол ёфт, ки ба Петрус пешниҳод мекарданд, ки шогирдон мастанд. Принципи асосии ин методология ба таври мустақим ҳамчун Алфа ва Омега дар Каломи Худо борҳо баён шудааст, аммо Калом барои онҳо мӯҳр шуда буд. Методология, қоидаи асосии нубувватӣ ва паёми борони охир баъзе аз мавзӯҳои муқаддасшуда дар як хатти таърихи нубувватӣ мебошанд, ки ҳамчун «кори аҷиб» тасвир шудааст.

Ва боз каломи Парвардигори лашкарҳо бар ман нозил шуда, гуфт: «Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман барои Сион бо ғайрати бузург рашк бурдам, ва барои вай бо ғазаби азим рашк бурдам. Парвардигор чунин мегӯяд: Ман ба Сион бозгаштаам, ва дар миёни Уршалим сокин хоҳам шуд; ва Уршалим шаҳри ростӣ хонда хоҳад шуд; ва кӯҳи Парвардигори лашкарҳо — кӯҳи муқаддас. Парвардигори лашкарҳо чунин мегӯяд: Боз пиронмардон ва пиразанон дар кӯчаҳои Уршалим сокин хоҳанд шуд, ва ҳар яке асояшро аз бисёрии пирӣ дар даст хоҳад дошт. Ва кӯчаҳои шаҳр аз писарон ва духтароне ки дар кӯчаҳои он бозӣ мекунанд, пур хоҳанд шуд.»

Ҳамин тавр мегӯяд Парвардигори лашкарҳо: Агар ин дар назари бақияи ин қавм дар ин рӯзҳо ачиб намояд, оё дар назари Ман низ ачиб хоҳад буд? мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Ҳамин тавр мегӯяд Парвардигори лашкарҳо: Инак, Ман қавми Худо аз кишвари шарқ ва аз кишвари ғарб наҷот хоҳам дод; ва онҳоро хоҳам овард, ва онҳо дар миёни Ерусалим сокин хоҳанд шуд; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, дар ростӣ ва адолат. Ҳамин тавр мегӯяд Парвардигори лашкарҳо: Дастҳои шумо қавӣ бод, эй шумо, ки дар ин рӯзҳо ин суҳанонро аз даҳони анбиё мешунавед, ки дар рӯзе буданд, ки таҳкурсии хонаи Парвардигори лашкарҳо гузошта шуд, то маъбад бино гардад. Зеро пеш аз ин рӯзҳо барои инсон музде набуд, ва барои ҳайвон низ музде набуд; ва барои касе ки берун мерафт ё дохил мешуд, аз боиси тангӣ осоише набуд; зеро Ман ҳамаи одамонро, ҳар яке бар зидди ёри худ, гузошта будам. Аммо акнун бо бақияи ин қавм чунон рафтор нахоҳам кард, ки дар рӯзҳои пешин, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо. Закарё 8:1–11.

Закариё баён мекунад: «Дастҳои шумо қавӣ бошад, эй шумо, ки дар ин рӯзҳо ин суҳанонро аз даҳони анбиё мешунавед, ки дар рӯзе буданд, ки таҳкурсии хонаи Парвардигори лашкарҳо гузошта шуд, то ки маъбад бино гардад». Он чи қавми Худоро қувват мебахшад, паёми он таҳкурсист, ки ба санги саркунча табдил меёбад. Он паём ин аст, ки таърихи Миллерӣ дар таърихи саду чилу чор ҳазор такрор мегардад.

Масех мепурсад: «Агар ин дар назари бақияи ин қавм дар ин айём ачиб намояд, оё дар назари Ман низ ачиб хоҳад буд?» Ин савол ҳамон давраи нубувватии «кори аҷоиб»-и Худоро, ки мавзӯи ҳар як набӣ аст, муайян месозад; аммо ҳамчунин он муайян мекунад, ки кай ҳаракати Лаодикиягии яксаду чилу чаҳор ҳазор ба ҳаракати Филадельфиягии яксаду чилу чаҳор ҳазор табдил меёбад. Ин ҳамон нуқтаест, ки дар он онҳо мӯҳр карда мешаванд, ва ҳамон нуқтаест, ки дар он ҳаракат аз мубориз ба зафарманд тағйир меёбад; ва низ ҳамон ҷост, ки кори пайвастании илоҳият бо инсоният дар миёни ин гурӯҳи мардум ба анҷоми ниҳой мерасад, ҳангоме ки муқаддасгоҳ ба ҳақиқат пок карда мешавад. Инро метавон дар оятҳо шинохт, зеро таърихи нубувватие, ки бо «кори аҷоиб»-и Ӯ ифода шудааст, дар назари Худо ва дар назари бақия ачиб аст; ва «чашм ба чашм» рамзи ягонагӣ мебошад. Ягонагӣ, ки дар ин ҷо ифода шудааст, дар бораи мӯҳр шудани қавми Худо суҳан мегӯяд, ки Барраро ба ҳар кучо ки Ӯ меравад, пайравӣ мекунанд ва ба он мартаба расидаанд, ки беҳтар медонанд бимиранд аз он ки гуноҳ кунанд ва ҳислати Масехро нодуруст муаррифӣ намоянд.

Мико таърихи бунёдии Исроили қадимро «аҷоибот» меномад.

Мувофиқи рӯзҳои берун омадани ту аз замини Миср, ба ӯ чизҳои аҷоиб нишон хоҳам дод. Мико 7:15.

«Аъмоли ачиб» таърихи асосист, ки «ачиб» номида мешавад, зеро он таърихи асосӣ дар таърихи анҷом, ки бо санги тоҷ ифода мешавад, такрор мегардад. «Аъмоли ачиб» ҳамон таърихест, ки бо санги кунҷ оғоз ёфта, бо «санги тоҷ» анҷом меёбад. «Аъмоли ачиби» Ӯ дар таърихи Мӯсо зоҳир гардид ва дар таърихи Масех такрор шуд. Мӯсо санги кунҷ буд ва Масех санги тоҷ. Мӯсо аз лиҳози нубувват алфа аст ва Масех омега.

«Аз Мӯсо, ки ҳамон Алфаи таърихи Китоби Муқаддас аст, оғоз намуда, Масеҳ дар тамоми Навиштаҳо чизҳои марбут ба Худо баён кард». Орзуи асрҳо, 797.

Мусо таълим дод, ва Петрус дар Панतिकост суҳанони Мусоро ба кор бурд, то нишон диҳад, ки Мусо намунаи Масеҳ буд.

Лекин он ҷиҳоро, ки Худо пешакӣ ба забони ҳамаи анбиёи Худ хабар дода буд, ки Масеҳ азоб хоҳад кашид, ҳамон тавр ба амал овард. Пас, тавба кунед ва бозгардед, то гуноҳони шумо маҳв гарданд, ҳангоме ки аз ҳузури Худованд замонҳои тароват фаро расанд; Ва Ё Исои Масеҳро, ки пештар ба шумо мавъиза шуда буд, хоҳад фиристод; Ёро осмон бояд то замонҳои барқароршавии ҳама чиз қабул намояд, ки Худо аз ибтидои олам ба забони ҳамаи анбиёи муқаддаси Худ дар бораи он суҳан гуфтааст. Зеро Мусо ба падарон ростӣ гуфтааст: “Худованд Худои шумо аз миёни бародарони шумо барои шумо пайғамбаре, монанди ман, бармехезонад; дар ҳар ҷи ба шумо гӯяд, ёро бишнавед. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар ҷоне ки он пайғамбарро нашунавад, аз миёни қавм маҳв карда хоҳад шуд”. Ҳамчунин ҳамаи анбиё, аз Самуил сар карда ва онҳое ки пас аз ӯ омадаанд, ҳар чанд нафаре ки суҳан гуфтаанд, ҳамин рӯзҳоро низ пешгӯӣ кардаанд. Аъмол 3:18–24.

Мусоро ҳамчун алфа ва Масеҳро ҳамчун омега Петрус бо шӯҳидии дувуми худ дар бораи Мусо ҳангоми фӯрӯрезии Панतिकост муқаррар намуд; ва бо ҳамин амал Петрус таъкид ва муайян месозад, ки яке аз ҷузъҳои асосии паёми борони охирин (ва низ баҳсе, ки бар зидди он барангехта шудааст) асли нубувватии «алфа ва омега» мебошад. Ин асл ҳамтои саду чилу ҷаҳор ҳазор ба асли соли/рӯз дар таърихи Миллерит аст. Асли «алфа ва омега» ҳамон асли «таҳкурсӣ ба санги сари кунҷ табдил меёбад» аст; он асли «Мусо ва Барра» мебошад; ва бинобар ин, бо илҳом ҳамчун яке аз оятҳо дар суруди тоқзор шинохта мешавад, ки он ҳамчунин суруди Мусо ва Барра аст.

Оғоз ва анҷоме, ки тавассути хатҳои гуногуни нубувватӣ ифода мегарданд, таърихеро ифода мекунад, ки дар он Худо «аъмоли аҷоибӣ» Худо ба анҷом мерасонад; ва он нуре, ки аз дарк кардани он ҷи рамзи «аъмоли аҷоиб» ифода мекунад, берун меояд, як Лаодикиягиро ба Филадельфия табдил медиҳад ва ба ин васила ӯ санге дар маъбаде мегардад, ки бино карда мешавад, чунон ки маъбади миллерӣ дар давоми 46 сол то 22 октябри соли 1844 бино гардид, вақте ки Худованд ногаҳон ба маъбади Худ омад.

Агар ростӣ чашида бошад, ки Худованд меҳрубон аст. Ба назди Ё биед, ки Ё санги зинда аст, ҳарчанд аз ҷониби одамон радшуда, аммо назди Худо баргузида ва гаронбаҳо. Шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, бино карда мешавед барои хонаи рӯҳонӣ, коҳиноти муқаддас, то қурбонии рӯҳониро, ки ба воситаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд, пешкаш намоед. Зеро дар Навиштаҷот низ омадааст: «Инак, Ман дар Сион санги саргӯша, баргузида ва гаронбаҳоро мениҳам; ва ҳар кӣ ба Ё имон оварад, ҳаргиз шарманда нахоҳад шуд». Пас, барои шумо, ки имон доред, Ё гаронбаҳост; аммо барои беитоатон, «он санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон саргӯша гардид», ва «санги пешпо хӯрдан ва саҳраи васваса», яъне барои онҳое ки аз калом пешпо меҳӯранд, зеро беитоатанд; ва барои ҳамин низ таъйин шуда буданд. Аммо шумо насли баргузида,

коҳиноти шоҳона, халки муқаддас, қавми махсус ҳастед, то камолоти Ўро эълон намоед, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоибӣ Худ хондааст; шумо, ки пештар қавм набудед, аммо ҳоло қавми Худо ҳастед; ки пештар марҳамат наёфта будед, аммо ҳоло марҳамат ёфтаед. 1 Петрус 2:3–10.

Ба нури аҷоибӣ Ў даъват шудан вақти дода шудани ин даъватро муайян месозад, зеро аломати роҳии соли 1888, ки мувофиқи илҳом бо исёни Қўраҳ дар таърихи алфавии Мўсо мутобиқ гардонда шудааст, ҳангоме ки ба рӯзҳои охир оварда мешавад, бо 9/11 мувофиқат мекунад, вақте ки паёми Лаодикия бо ғариштаи сеюм мувофиқи илҳом мерасад. Лаодикийён дар нубувват «кўр» мебошанд, яъне онҳо дар торикӣ ҳастанд, ва даъват ба берун омадан аз торикӣ замоне оғоз ёфт, ки паёми Лаодикия дар солҳои 1856, 1888 ва 9/11 расид. Дар 9/11 «даъват аз торикӣ» на танҳо даъвате буд барои ғамидани нури ғариштаи Ваҳй боби ҳаҷдах, балки ҳамчунин даъвате буд барои шунаванда ба ҳуди ҳамон таърихе, ки дар он «аъмоли аҷоибӣ» Худо комилияти иҷрошавии худро хоҳанд ёфт.

Дар давоми се даҳаи гузашта борҳо нишон дода шудааст, ки таърифи нубуввати «Инчили ҷовидонӣ» таърихест, ки дар он як ҳақиқати нубувватӣ мўҳркушой мешавад ва раванди секадами озмоишро оғоз менамояд, ки дар се озмоиш ду хусусияти тафриккунанда дорад. Ду озмоиши аввал аз рӯи табиат аз сеюм фарқ мекунад, зеро сеюм санчиши халқунандаест, ки нишон медиҳад, оё шумо аз озмоишҳои яқум ва дуум гузаштаед ё не. Тафовути дигари Инчили ҷовидонӣ ин аст, ки барои иштирок дар озмоиши баъдӣ, шумо бояд аз озмоиши ҷорӣ бигзаред.

Таърихи «корҳои аҷоиб» ҳамчунин таърихест, ки дар он «Инчили ҷовидонӣ» ба авҷи худ мерасад, зеро соати доварӣ, ки аз ҷониби ғариштаи аввал эълон мешавад ва ҳамчун Инчили ҷовидонӣ шинохта мегардад, аз 9/11 оғоз ёфта, иҷрои комили худро меёбад. Доварие, ки миллериён аз он хушдор дода мешуданд, 22 октябри соли 1844 буд, вақте ки дари масали даҳ бокира баста шуд; бинобар ин, он қонуни якшанbero пешнамоӣ мекунад, ки ҳангоме дар масали даҳ бокира дар боз баста мешавад. 9/11 эълон мекунад, ки соати доварии иҷроиявии Худо аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, ҳамон тавре ки миллериён эълон карданд, ки соати доварии тафтишотӣ 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт.

Аз 9/11 то замони қонуни якшанбе давраест, ки чун «корҳои аҷоибӣ Худо» тасвир шудааст; ва ҳамон тавр ки санги бунёдӣ ба «сари ғўша» табдил меёбад, ва ҳамон тавр ки «мавсими Панतिकост», ва ҳамон тавр ки «боби дуёми Ҳабакқук», ва ҳамчун «замони муҳргузории як саду чилу чаҳор ҳазор», ва ҳамчун «замони озмоиши ҳайкали ваҳшӣ», ва ҳамчун «Инчили ҷовидонӣ», ва ҳамчун «таърихи муқаддаси соли 1840 то 1844», ва ҳамчун таърихи «боби даҳуми Ваҳй», ва ҳамчун «таърих аз таъмиди Масеҳ то марги Ў».

Таърихе, ки дар як фрактал тавассути таъмиди Ў ифода шудааст, давраи 2520 рӯзро оғоз кард, ки дар салиб ба анҷом расид. Таъмиди Масеҳ марг, дафн ва эҳёи Ўро ифода мекард, ки ба таври воқеӣ дар анҷоми 1260 рӯз ба иҷро расид.

Вақте ки Рӯҳулқудс ҳангоми таъмиди Масеҳ фуруд омад, он фуруди ғариштаи Ваҳйи ҳаҷдахумро дар 9/11 ба таври рамзӣ нишон медод. Пас аз 1260 рӯзи набавӣ, воқеаҳои, ки бо

таъмид рамзгузорӣ шуда буданд, ба таври воқеӣ бар салиб иҷро шуданд. Таърих аз таъмид то салиб дорои таърихи рамзии алфа мебошад, ки дар анҷоми ин давра ба таври воқеӣ иҷро мегардад. Таърихҳои алфа ва омега фракталҳои тамоми таърихи умумӣ мебошанд. Таърих аз таъмид то салиб «аъмоли аҷоибӣ Худо» аст, ва он таърих ҳамчунин бо «таъмиди Масеҳ» ва низ бо «марг, дафн ва эҳёи» воқеии Ё ифода мешавад, ва бинобар ин инчунин бо «таъмиди Исроили қадим дар Баҳри Сурх» ва ҳам бо «таъмиди ҳашт ҷон дар давраи таърихи Нӯх» низ ифода мегардад. Ҳамаи ин давраҳо таърихи «аъмоли аҷоибӣ» Ёро ифода мекунанд.

Вақте ки суҳан дар бораи рақами 8 ҳамчун рамзи эҳё меравад, ҳамон ҳашт ҷоне, ки бар киштии буданд, нахустин зикри рақами ҳашт ҳамчун рамз мебошанд; ва мувофиқи қоидаи нахустин зикр, ҳамаи ҷузъиёти нубувватӣ дар ҳамон нахустин зикр ҷой доранд. Он ҳашт ҷон аз замини кӯҳна ба сӯи замини нав мегузаранд, магар на?

Он ҳашт нафар ҷонҳо аз замони борон гузаштанд, аммо ҳамаи онҳое ки паёми огоҳкунандаи боронро рад карданд, мурданд, дуруст? Он «8» ҷонҳое ки ба замини нав мераванд ва бо таърихи паёми огоҳкунандаи радшуда, дари баста, борон ва замини нав муаррифӣ шудаанд, аз як тағйири тадбиротӣ аз ҷаҳони кӯҳна ба ҷаҳони нав гузаштанд.

Тағйироти даврабандӣ, ки ҳашт ҷонеро, ки ҳамон яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор ҳастанд, мушаххас месозад, гузариш аз Лудикия ба Филадельфия мебошад; ва ин ҳамчунин гузариш аз калисои мубориз, ки аз гандум ва алафҳои бегона таркиб ёфтааст, ба калисои зафарманд аст, ки танҳо аз қурбонии гандуми навбари аввалинмева иборат мебошад, ки ҳамчун қурбонии парчам бардошта мешавад, то тамоми ҷаҳон онро бубинад, монанди дидани як киштии танҳо бар рӯи обҳои пуртӯфон. Он мардум ҳамон 8 мебошанд, ки аз 7 аст, ва таърихи убури киштии ва убури баҳри Сурх ҳар ду намунаҳои «аъмоли аҷоибӣ» Ё мебошанд.

Он ҷонҳо ҳамонҳоянд, ки дар иҷрои Ваҳй 11:11 эҳё карда шуданд. Онҳо қавми аҳди Худо мебошанд, ки бо падари худ Иброҳим намояндагӣ мешаванд, ва ӯ нишонаи аҳдро тавассути хатна, ки мебоист дар рӯзи ҳаштум ба амал меомад, бар дӯш дошт.

Ҳамаи ин хатҳо як давраи замонро ифода мекунанд, ва он давраи замон аз таҳкурсии 9/11 оғоз ёфта, ба қонуни якшанбе анҷом меёбад. 9/11 санги таҳкурсии аст ва қонуни якшанбе санги сарпӯш. Дар таърихи аз нав сохтани Ерусалим дар замони Наҳеми ва Эзро, таҳкурсии дар ҷараёни таърихи фармони аввал ба анҷом расид ва ҳуди маъбад хеле пеш аз фармони сеюм ба итмом расид. Дар таърихи миллериитӣ таҳкурсии дар моҳи майи соли 1842, вақте ки ҷадвали 1843 нашр гардид, гузошта шуд. Маъбади миллериитӣ бояд дар муддати чилу шаш сол, аз 1798 то 1844, бино мешуд. Пеш аз 22 октябри соли 1844 маъбади миллериитӣ ба анҷом расида буд, ва санги сарпӯш — Нидои Нимашаб буд. Вақте ки Нидои Нимашаб 22 октябри соли 1844 ба поён расид, алфа ва фармони сеюми 457 пеш аз милод бо ҳамтои худ дар омегаи 1844 вохӯрд. 457 пеш аз милод ҳамчун алфа барои 2300 сол ва 1844 ҳамчун омега. Ҳар ду дар як сатҳ яксонанд, зеро фармон ё фаришта ҳар ду паём мебошанд, ва ҳар ду қонуни якшанберо тимсол мекунанд, ки дар он ҷо фармоне хоҳад буд ва паёми фариштаи сеюм ба нидои баланд вусъат хоҳад ёфт.

Аз соли 457 то м. то соли 408 то м., чиҳилу нух сол аз ҷониби Дониёл ҳамчун давраи замоне муайян карда шуданд, ки дар он яҳудиён сохтмонро ба анҷом мерасониданд: «кӯча аз нав бино хоҳад шуд, ва ҳисор низ, ҳатто дар айёмҳои тангӣ».

Пас бидон ва бифаҳм, ки аз замони содир шудани фармон барои барқарор кардан ва бино намудани Ерусалим то Масеҳи Сарвар ҳафт ҳафта ва шасту ду ҳафта хоҳад буд; кӯча боз бино карда хоҳад шуд, ва ҳисор низ, ҳатто дар замонҳои пурошӯб. Дониёл 9:25.

457 то эраи мо ва 1844 алфа ва омегаи пешгӯии 2300 сол мебошанд. Ҳар дуи онҳо қонуни якшанbero тимсол мекунанд, зеро ҳамчун алфа ва омега онҳо як ҳастанд, ва ноумедии соли 1844 бо илҳом бо ноумедии салиб мутобиқ гардонида шудааст. Агар 1844 салибро тимсол кунад, ва чунин ҳам ҳаст, пас ҳамтои алфавии он (457 то эраи мо) низ чунин мекунад. Солҳои 1844 то 1863 раванди озмоиши фариштаи сеюмро ба тасвир меоранд. Он раванди озмоиш бо 49 соли байни фармони сеюм, фармони қонуни якшанбе, ва анҷом ёфтани қори кӯча ва девор, ки дар замони тангӣ ба вуқӯъ меояд, ифода шудааст.

Аз соли 457 то милод то соли 408 то милод таърихи алфои 2300 сол мебошад, ки таърихи омегагии аз 1844 то 1863-ро ба тасвир меорад. Ин ду таърих таърихи яксаду чилу чор ҳазорро пас аз он ки онҳо дар қонуни якшанбе мӯҳр зада мешаванд, то баста шудани муҳлати имтиҳони инсонӣ нишон медиҳанд. Қори яксаду чилу чор ҳазор ин аст, ки мардон ва занонро ба «роҳҳои кӯҳна» бозгардонанд, ки онро Ишаё ҳамчун аз нав бино кардани харобаҳои қадимӣ тасвир мекунад, ва Ирмӣ онро ҳамчун роҳе муайян месозад, ки ба паёми борони охир мебарад. «Девор» қонуни Худост, ки яксаду чилу чор ҳазор онро ҳамчун парчам ба тамоми ҷаҳон муаррифӣ хоҳанд кард. Ин дар замонҳои пурошӯби войи сеюми Ислом ба вуқӯъ хоҳад пайваست, зеро ин Ислом аст, ки халқҳоро ба ҳашм меорад. Қор ва он замонҳои пурошӯб то он даме идома меёбанд, ки Микоил бархезад.

Пас, агар шумо дида тавонед, ки аз соли 457 то м.к. то соли 408 то м.к. як давраи нубувватист, ки аз фармони сеюм оғоз ёфт ва намунаи як давраи нубувватиро ифода мекард, ки соли 1844 бо омадани фариштаи сеюм оғоз шуда, соли 1863 анҷом ёфт, он гоҳ метавонед бубинед, ки пайвастигии онҳо бо нубуввати 2300-сола, хоҳ ҳамчун нуқтаи оғоз ва хоҳ ҳамчун нуқтаи анҷом, онҳоро нисбат ба якдигар ҳамчун алфа ва омега муайян мекунад. Замонҳои пурошӯби Наҳеми замони пурошӯbero тасвир мекунанд, ки ба Ҷанги шаҳрвандӣ мебард ва онро низ дар бар мегирифт. Давраи чиҳилу нӯҳсола дар таърихи алфа давраи 19-соларо дар таърихи омега ифода мекунад. Он давраи 19-сола инчунин бо 19 соли аввали нубуввати 65-солаи Ишаё низ ифода гардида буд.

Зеро сари Сурия Димишк аст, ва сари Димишк Разин аст; ва дар муддати шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, то ки дигар қавме набошад. Ишаё 7:8.

Ишаё ин пешгӯиро дар соли 742 то милод баён кард, ва пас аз 19 сол, дар соли 723 то милод, салтанати шимолӣ барои 2520 сол ба асирий бурда шуд, ки он дар соли 1798 ба анҷом расид. Он 19 сол аз соли 742 то милод то соли 723 то милод бо 19 соли аз 1844 то 1863 мутобиқат мекунад, зеро 19 соли аввал алфои ин пешгӯист ва 19 соли охир — омегаи он. Дар ин таърихи 19-сола, подшоҳи шарир Аҳоз аз ҷониби Ишаё бо паёми борони охир, ки

дар ояти ҳаштум ҳамчун паёми «ҳафт замон» ифода шудааст, рӯ ба рӯ гардид. Аҳоз ин паёмо рад кард, ҳамчунон ки адвентизми миллериити Лаодикия онро дар соли 1863 рад намуд.

Дар он давра, саркоҳини Оҳоз ба Ашшур рафт, тарҳи маъбади бутпарастонаи онҳоро овард, ва Оҳоз амр кард, ки он дар саҳни маъбади Худо бино карда шавад. Ин хат ба ҳикояи он набии нофармон мувоҷи аст, ки набояд ба Яҳудо аз ҳамон роҳе ки омада буд, бозмегашт, аммо бозгашт ва аз ҷониби набии козиб ва дурӯғгӯ фирефта шуд; ин бозгашт ба методологияи протестантии муртадро ифода мекунад, то аз фаҳмиши миллериити «ҳафт замон» пинҳон шаванд, дар иҷрои классикии сухани он саге, ки ба қайи худ бозмегардад.

Ин дар он вақт рӯй меод, ки ҷанги шаҳрвандӣ байни подшоҳии шимолӣ ва подшоҳии ҷанубӣ оғоз мегардид, ва ба ин васила ҷанги шаҳрвандии Иёлотӣ Муттаҳидаро намунавор нишон меод, вақте ки давраи 19-сола тақрор шуд. Аз 742 то м.қ. 723 давраи 19-солаи аз 1844 то 1863-ро ифода мекунад, ки он давраи аз қонуни якшанбе то басташавии муҳлати ғайзро ифода менамояд. Таърихи аз 9/11 то қонуни якшанбе таърихи озмоиши сурати ҳайвон дар дохили Иёлотӣ Муттаҳида аст, ки дар озмоиши ҷаҳонии сурати ҳайвон, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, тақрор мегардад. Аз ҳамин сабаб, давраҳои 19-солае, ки аз қонуни якшанбе то басташавии муҳлати ғайзро ифода мекунад, ҳамчунин таърихи аз 9/11 то қонуни якшанбе, яъне таърихи «аъмоли аҷоибӣ» Ёро низ ифода мекунад.

Мо дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Ва каломӣ Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ин ҷӣ мақолест, ки шумо дар замини Исроил доред ва меғӯед: “Рӯзҳо ба таъхир меафтанд, ва ҳар рӯё ботил мегардад”? Бинобар ин ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр Худованди Худо меғӯяд: “Ман ин мақолро аз байн хоҳам бурд, ва дигар онро дар Исроил ҳамчун мақол ба қор нахоҳанд бурд”; балки ба онҳо бигӯ: “Рӯзҳо наздиканд, ва анҷоми ҳар рӯё низ.” Зеро дар миёни хонадони Исроил дигар ҳеҷ рӯёи ботил ва ҳеҷ ғоли хушомадгӯёна нахоҳад буд. Зеро Ман Худованд ҳастам: сухан хоҳам гуфт, ва каломе ки Ман меғӯям, ба амал хоҳад омад; он дигар ба таъхир нахоҳад афтод; зеро дар рӯзҳои шумо, эй хонадони сарқаш, Ман сухан хоҳам гуфт, ва онро ба ҷо хоҳам овард», меғӯяд Худованди Худо.

Ва боз каломӣ Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам! Инак, аҳли хонадони Исроил меғӯянд: “Рӯёе, ки ӯ мебинад, барои рӯзҳои бисёр баъд аст, ва ӯ дар бораи замонҳои дур нубувват мекунад”. Бинобар ин, ба онҳо бигӯ: Ҳамин тавр Худованд Худо меғӯяд: “Дигар ҳеҷ яке аз суханони Ман ба таъхир нахоҳад афтод, балки каломе ки Ман гуфтаам, ба амал хоҳад омад”, меғӯяд Худованд Худо». Ҳизқиил 12:21–28.